

нашия кумъ и съседъ Найдентъ — необикновено снаженъ и високъ. Рамената му се подаваха надъ главитѣ на зрителитѣ като красивъ бюстъ, поставенъ на високъ педесталъ. Азъ често играехъ съ децата му. Сега баща ми ме държеше въ ржце. И ние чакахме пехливанската борба.

Най-после пехливанитѣ се показаха, идѣха, като пристѣпяха леко, сякашъ подлитаха. Тънки потури прикриваха тѣлата имъ отъ кръста до подъ бедрата имъ. Ржцетѣ и бюстоветѣ имъ бѣха обилно намазани съ зейтинъ. Главитѣ имъ, безъ фесове, бѣха остригани по турски: около ушитѣ и врата обръснати, а надъ тила оставенъ кичоръ дълги коси — перчимъ, който се разтръсваше и люлѣеше отъ движението.

Навалицата почтително направи пжтъ и пехливанитѣ заеха въ срѣдата празното мѣсто. Бекиръ даде първитѣ разпореждания. Четири двойки се оформиха. Всѣки борецъ застана мирно на известно разстояние срещу своя противникъ и веднага направи темане — отдаде честъ.

Двама почнаха борбата. Останалитѣ гледаха гордо, намръщено. Даваха си видъ, че имъ предстои извънредно важна работа, отъ която едва ли не зависи съществуването на империята, живота на всички турци по земята. Тѣ следѣха всѣко движение на борцитѣ. На лицата имъ се отразяваше удобрение или порицание за сполучливи и несполучливи пристѣпки, предпазвания, отстъпления. Отъ време на време нетърпение, копнежъ ги подбуждаше и тѣ нервно мѣстѣха тажината си ту върху лѣвия хълбокъ, ту върху дѣсния. Всѣки като че ли искаше да каже на зрителитѣ: „какво гледате тия? Чакайте малко — да видите моята сила и изкуство, да видите, какво азъ мога да направя!“

Отначало двамата борци се движеха бавно по периферията на празния кръгъ, полунаведени, дебнѣха се, срѣщаха очи. Постепенно тѣ стѣсняваха кръга, доближаваха се, доде най-после се скопчиха. Кръстосаха ржце, впиха чиличени длани и прѣсти по мазни тѣла. Стискаха и теглѣха като съ клещи. Борбата бѣше равна, бавна и мъчна. Щастието едва-едва климаше ту на едната страна, ту на другата, Нена-